

A glej, čemu bi stiskal pest? Saj ne pomaga.
Ničesar ni več v nas, kar je nekoč
ljubezen plemenitila.
Nevidna os, ki je postavljala človeka
v soglasje s svetom,
ki je družila v istem srcu
ljubezen do dekleta in do domovine,
ki je dajala čustvu stalnost in dejanju smer,
a vsemu skupaj smisel,
ta os, ki je nekoč poganjala življenje,
se je zlomila.
Čemu bi stiskal pest?

III.

Na polici imava pesnike,
ki opevajo življenjsko radost:
»Vrag naj me vzame,
Taranta-Babu,
kako čudovita stvar je življenje . . .«
Vrag naj me vzame,
Marija,
če nisem nehal verjeti, da je tako.
Ne v srcu življenja,
na smetišču zgodovine stojiva,
med obledelim upanjem in potemnelo slavo,
med srci,
z veliko zmagujočo vero,
ki so o pravem času
nehala biti.
Kako čudovita je bila zarja, Marija,
kako oblačen dan se je naredil:
življenje je zašlo v brezvetrje,
smrdi po ribah,
ki so poginile brez zraka;
najino jadro se ne zgane v tej praznini;
ljubezen
kakor riba z navzgor obrnjenim trebuhom
naju gleda s kalnimi očmi.

IV.

Ervin Fritz, tvoj mož,
nič manj možat kot drugi, ne manj pošten, ne manj pogumen,
ne manj zavzet za lepo, pokončen, čist, ne manj nadarjen,